

- Jézus a 12 után most 70 (72?) tanítványt küld el. „Az ő orcája előtt”, oda, ahova Ő maga menni készül. Ma is oda küldi el a tanítványait, ahova Ő maga el akar menni.
- Izráel különböző városaiba kellett elmenniük (Mt 10,5, ott Jézus a 12-nek beszél), ez is sok, ezért az is a feladatuk, hogy kérjenek az aratás Urától munkásokat. Ma már az egész világba küld: még több az aratnivaló, és kevés a munkás.
- Úgy küldi őket: csak arra van szükségetek, amit én adok: az üzenetet, a biztonságot, a megélhetést (ételt, italt, szállást) is én adom.
- Bárányok a farkasok között: ha nem szólnak, akkor is látszik rajtuk, hogy bárányok. Látszik-e rajtam, hogy bárány vagyok: szelíd, aki nem „könyököl” a saját érdekében, a jogaiért; aki egészen másképpen él, mint a „farkasok”, a világ emberei? – Aztán szólniuk is kell, azt is szelíden. „Normális” lenne, hogy a farkasok azonnal elpusztítják őket – ha ez nem így történik, azt is Jézus készíti el.
- Nem a saját gondolataikat mondják, hanem azt, amit Jézus rájuk bízott: „békesség e háznak” – az a békesség, amit Isten kínál a földnek: Lk 2,14; Róm 5,1.10. Ellenségei voltunk Istennek, de megbékéltetett magával Fia halála által. Ő a sértett fél, Övé a hatalom, büntethetne, de nekünk békességet ajánl – miközben a bűnt megbünteti Fián. – „Elközelített Isten országa” (királysága): Jézus Királya lesz azoknak, akik ezt a békességet – Őt magát – hittel elfogadják.
- „Ne szerezzetek erszényt, sarut; azt egyétek, amit elétek adnak” – főállású misszionáriusok, akik „az evangéliumból élnek” (1Kor 9,14). Nem minden hívőnek feladata, hogy így szolgáljon, de szükség van olyanokra, akik ebben az értelemben is rábízák magukat – sokkal többre, ezért erre is kérjük az aratás Urát. És azt is kérnünk kell, hogy a magunk feladatát lássuk: ha a helyünkön (mostani körülményeink között) kell maradnunk, ott lássuk meg, kit bízott ránk az Úr, mit és hogyan akar mondani neki, mikor készít el egy beszélgetést.
- „Gyógyítsátok a betegeket” – erre is Jézus adta a hatalmat. Máténál megemlíti a leprásokat, a halottak feltámasztását, az ördögűzést is – nem sima „orvosi” szolgálatról van szó. De akár hétköznapi, amit tesznek, akár csoda, ez alkalom Isten országa hirdetésére.
- Bárányok vagyunk a farkasok között: még ha valaki megpróbálna farkasként viselkedni, akkor is tudják róla, hogy bárány – ha valóban az. Nincs értelme titkolni, hogy Krisztuséi vagyunk. Ha titkoljuk és kiderül, azért Krisztust fogják gúnyolni: „ilyenek az övéi”, pedig nem kellene, hogy ilyenek legyenek. Ha vállaljuk Őt, és ezért üldöznek, és mondják, hogy „ilyenek az övéi”, akkor azt kell mondanunk, hogy igen, ilyenek, mert ilyen Ő.
- Aki nem fogad be, az Krisztust nem fogadja be. Annak csak annyit kell mondaniuk: tudjátok meg, hogy Isten országa elközelített. Az ítéletet már maga az Úr mondja ki, az nem a mi feladatunk.
- Hirdetnünk kell, hogy Isten Király; hogy mi Isten Országa; miért nem lehetünk annak tagjai „csak úgy”, miért jött Krisztus. Az Ő szavaival, az Igével. És legyünk tudatában, hogy mi csak követek vagyunk: aki a követet bántja, az annak az Urát bántja, és az Úr ezért ítélni fog. Nekünk pedig, ha hűségesek vagyunk, jutalmat fog adni; ha pedig nem, azt is számon kéri rajtunk.

- Ma (pünkösd óta) „az Úr egész népe próféta”, akinek Lelkét adja az Úr (4Móz 11,29), és küldi. Megvan a megbízatásunk – és sok a mulasztásunk (nekem biztosan). Ő adja meg, hogy ha „erőtlenül és félelemmel” is, de hirdessük Krisztust, a megfeszítettet (1Kor 2,2–3)!

Lk 12,34 „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”